

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1560/2015
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца С.П. из Г., Г. З., кога заступа З.П., адвокат из З., против туженог ПЗП З. а.д. З., кога заступа М.Т., адвокат из З., ради поништаја решења о престанку радног односа и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 902/15 од 21.05.2015. године, у седници одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 902/15 од 21.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 392/10 од 06.02.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као неправилно и незаконито решење туженог од 09.04.2009. године којим је тужиоцу отказан анекс уговора о раду од 06.09.2008. године и обавезан тужени да тужиоца врати на радно место према његовој стручној спреми, док је тужбени захтев тужиоца за враћање на радно место помоћног радника одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати 60.000,00 динара на име изгубљене зараде почев од 01.05.2009. године са законском затезном каматом почев од 01.06.2009. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике зараде за 2006. годину исплати 60.000,00 динара са законском затезном каматом за сваки месец појединачно од дана падања у доцњу до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 902/15 од 21.05.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става 1. изреке. У ставовима 2, 3 и 4 првостепена пресуда је укинута и предмет враћен на поновно суђење истом суду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506.

став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11..55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на пословима помоћног радника. О постојању разлога за отказ уговора о раду упозорен је 06.09.2008. године. На терет му је стављена повреда радних обавеза и дужности незаконитог располагања средствима и нецелисходног и неодговорног коришћења средстава јер је прихватио да ради као руковаоц грађевинском машином иако је анексом уговора о раду од 06.09.2008. године био распоређен на месту помоћног радника и што је потписивао бланко издатнице односно дневне извештаје. Због тога му је решењем туженог од 09.04.2009. године отказан анекс уговора о раду. Тужилац је у одговору на упозорење од 07.04.2009. године навео да му је крајем 2008. и 2009. године услед лоших временских услова шеф пункта наредио да утоваривачем изврши утовар (чему се тужилац противио) и да је наредбу извршио без пропуста и штете као и да је потписао дневни извештај о урађеном. Налог за гориво није уписао. Упозорење о постојању разлога за отказ ни решење о отказу не садрже опис повреде радне обавезе, време, начин и место када су учињене.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење о отказу.

Према члану 180. Закона о раду послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тач. 1-6. овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на навод из упозорења (став 1). У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2). По члану 185. истог закона уговор о раду отказује се решењем у писменом облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

Имајући у виду да побијано решење о отказу и упозорење о постојању разлога за отказ не садрже место, време и начин повреде радне обавезе, нити садрже чињенице и доказе на основу којих је послодавац утврдио да су се стекли услови за отказ уговора о раду, па се због тих недостатака не може утврдити да ли је тужилац заиста учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, када и на који начин, као и да ли је решење о отказу донето у законом прописаном року (члан 184. Закона о раду) правилно су нижестепени судови поништили решење као незаконито.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**